

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 436

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 13 iunie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 105 din 7 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
419. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice	10–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
600. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 146/2011 privind aprobarea condițiilor contractuale speciale ale contractelor pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și ale contractelor pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii rutiere de transport de interes național, finanțate din fonduri publice	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 105**

din 7 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Relu Fenechiu în Dosarul nr. 1.921/333/2016 al Judecătoriei Vaslui. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 612D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către autorul excepției, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 747D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ovidiu Eugen Ciogescu în Dosarul nr. 3.079/280/2016/a1 al Judecătoriei Pitești — Secția penală.

5. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna avocat Mădălina Cristina Beniog, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, prin care solicită judecarea în lipsă.

7. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Avocatul prezent lasă la aprecierea instanței conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 747D/2016 la Dosarul nr. 612D/2016, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor

art. 115 alin. (4) din Constituție. Apreciază că motivele invocate în preambulul ordonanței de urgență nu fac dovada îndeplinirii condițiilor impuse de textul constituțional, ci se pot circumscrie doar unor motive de oportunitate ce nu pot sta la baza adoptării unei ordonanțe de urgență. Susține că nu există o situație de urgență care să justifice adoptarea ordonanței, deoarece, în perioada de timp cuprinsă între data adoptării Legii nr. 254/2013 și februarie 2016, Guvernul avusese posibilitatea să inițieze un proiect de lege sau să adopte o hotărâre de Guvern care să particularizeze aplicarea dispozițiilor art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013. Arată că, în realitate, aplicarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 s-a realizat doar în câteva cazuri izolate, mediatizate repetitiv, care nu justificau adoptarea unei ordonanțe de urgență. În continuare, susține că la baza adoptării unei ordonanțe de urgență pot sta acele situații care se creează independent de voința Guvernului. Or, având în vedere și cele expuse anterior, apreciază că nici această condiție nu este îndeplinită. Susține că adoptarea ordonanței de urgență a creat un cadru de nesiguranță și incertitudine, relevant inclusiv în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2016. Susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2016 contravin și prevederilor art. 115 alin. (6) și art. 16 din Constituție. În concluzie, solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2016 și pronunțarea unei decizii, în consecință.

9. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că erau întrunite exigențele prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală. Arată că situația extraordinară este cea expusă și explicată de Guvern în preambulul ordonanței de urgență, și anume deturnarea scopului pentru care fusese instituită această dispoziție legală. Apreciază că nu există o culpă a executivului, procedura de aplicare a dispozițiilor art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 fiind reglementată, din anul 2011, prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor, însă modul de punere în practică a acestor dispoziții a condus la o deturnare a scopului acestora. Apreciază că și exigențele art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală sunt îndeplinite, liberarea condiționată nefiind un drept fundamental, prin urmare nu se poate susține că ordonanța de urgență a afectat drepturi fundamentale. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, apreciază că, având în vedere procedurile derulate, obiectul acestora și soluțiile pronunțate de către instanțele care au sesizat Curtea Constituțională, în sensul scoaterii cauzelor de pe rol și al trimerii acestora la judecătorul însărcinat cu supravegherea executării pedepsei, respectiv la penitenciare, pentru a se pronunța cu privire la fondul chestiunii, dispozițiile criticate nu sunt incidente în cauzele respective, drept pentru care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă.

10. Având cuvântul în replică, reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate susține că, în ceea ce privește situația clientului său, instanța de judecată a analizat pe fond

chestiunile invocate și a apreciat că Legea nr. 254/2013 conține norme de procedură, nefiind, astfel, incident principiul aplicării legii penale mai favorabile. Apreciază că, în consecință, Curtea trebuie să se pronunțe pe fondul excepției de neconstituționalitate, iar nu să o respingă ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

11. Prin Încheierea din 26 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.921/333/2016, **Judecătoria Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Relu Fenechiu, cu ocazia soluționării unei contestații împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate din cadrul Penitenciarului Vaslui.

12. Prin Încheierea din 7 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.079/280/2016/a1, **Judecătoria Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Ovidiu Eugen Ciogescu, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect liberarea condiționată.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că libertatea individuală este unul din drepturile fundamentale reglementate constituțional și garantate de art. 23 alin. (1) Constituție și nu poate face obiectul unei reglementări/modificări/restrângeri adoptate pe cale de ordonanță de urgență. Cu privire la posibilitatea Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență, autorii excepției arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, prin raportare la dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

14. Cu prilejul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2016, în preambulul actului normativ, Guvernul a reținut, în principal, că suspendarea aplicării prevederilor art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 se impune din cauza creșterii fără precedent, în special pe parcursul anilor 2014 și 2015, a numărului lucrărilor științifice elaborate și publicate de către persoanele condamnate aflate în executarea unei pedepse privative de libertate în penitenciar, tinzând spre un fenomen de mare amploare care nu mai poate fi controlat, îndepărtând prevederile legale de la scopul lor legitim. Autorii excepției apreciază că niciunul dintre argumentele prezentate de Guvern nu răspunde exigențelor aplicării prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere că, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului. Punerea în aplicare a dispozițiilor art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 nu reprezintă nicio astfel de situație, independentă de voința Guvernului, acesta având, încă de la data adoptării Legii nr. 254/2013, posibilitatea să reglementeze măsuri de aplicare a legii.

15. Totodată, nici „amplora fenomenului” enunțat în expunerea de motive nu se poate circumscrie, în acest caz, existenței situației extraordinare. Astfel, autorii susțin că

Inspekția Judiciară, în cuprinsul Raportului înregistrat sub nr. 5.619/IJ/3.329/DIJ/38.279/2015, în analiza aplicării prevederilor art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013, a stabilit că, „începând cu data de 1.02.2014, la zi, la nivel național, un număr de 151 de persoane private de libertate au formulat cereri în vederea elaborării unor lucrări științifice, fiind întocmite, în total, 327 de asemenea lucrări”.

16. În continuare, autorii excepției apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece se aplică și în cazul procedurilor demarate înainte de intrarea în vigoare a ordonanței, adică unor raporturi juridice născute înainte de intrarea în vigoare a actului normativ. Având în vedere că dispozițiile art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 creează o modificare a modului de executare a pedepsei, autorii excepției apreciază că acestea nu sunt norme de procedură, ci norme de drept material substanțial ce intră sub incidența principiului legii penale mai favorabile. Astfel, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, autorii excepției susțin că dispozițiile criticate contravin noțiunii de lege penală mai favorabilă din moment ce se aplică unui raport juridic născut, dar nefinalizat la data adoptării ordonanței. În acest sens sunt și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea pronunțată în Cauza *Del Rio Prada*.

17. Prin aplicarea dispozițiilor ordonanței de urgență, cu consecința suspendării acordării zilelor de câștig aferente lucrării științifice realizate, s-ar aplica o pedeapsă mai severă decât cea aplicabilă la momentul comiterii infracțiunilor, deoarece s-ar produce o modificare a condițiilor în care o persoană poate obține liberarea condiționată. În acest context, autorii susțin că una dintre condițiile pe care legea penală trebuie să le îndeplinească este previzibilitatea aplicării ei. În măsura în care o lege impune modificarea condițiilor în care se poate obține liberarea condiționată, prin prelungirea termenului pentru care o persoană deținută va trebui să își execute pedeapsa, aceasta nu are un caracter previzibil.

18. În final, autorii excepției susțin că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 16 din Constituție. Astfel, apreciază că, suspendând aplicarea textului de lege, care prevedea posibilitatea reducerii termenului de executare a pedepsei doar pentru persoanele aflate în executarea pedepselor care scriu lucrări științifice — deci efectuează o muncă intelectuală —, se creează o discriminare față de persoanele care efectuează o muncă fizică.

19. **Judecătoria Vaslui** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Arată că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite cerințe calitative, printre acestea numărându-se și previzibilitatea, ceea ce presupune ca acesta să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, nu numai că redactarea unui act normativ trebuie să permită persoanei interesate să prevadă în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, dar claritatea și previzibilitatea sunt elemente *sine qua non* ale constituționalității sale. Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că imprecizia sau lipsa de previzibilitate a textului de lege afectează dreptul la un proces echitabil cuprins în art. 21 alin. (3) din Constituție.

20. În continuare, instanța de judecată susține că, în scopul obținerii beneficiului rezultat din aplicarea textului legal care permite ca o parte din durata pedepsei să fie considerată ca executată pe baza muncii prestate, respectiv elaborarea de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, persoanele condamnate procedează la realizarea acestei munci. Or, suspendarea aplicării acestor dispoziții și situațiilor juridice născute și finalizate anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență afectează dreptul la o procedură echitabilă din perspectiva previzibilității legii.

21. De asemenea, instanța apreciază că, în măsura în care dispoziția criticată suportă interpretarea potrivit căreia este aplicabilă cererilor de acordare a zilelor câștig pentru lucrări elaborate, finalizate înainte de intrarea în vigoare a acestui text de lege, în lipsa unor dispoziții tranzitorii, această interpretare contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

22. **Judecătoria Pitești — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Arată că un prim aspect vizează acordarea diferențiată a unor beneficii în timpul executării pedepsei, constând în prestarea unei munci fizice și prestarea unei munci intelectuale, condiționare prin care este afectat principiul egalității cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție. În acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale, este incontestabil că acest principiu presupune, *eo ipso*, că, la aceleași situații juridice, tratamentul aplicat nu poate fi decât identic. Astfel, nu poate fi justificat tratamentul juridic diferit al condamnaților care prestează o muncă fizică în detrimentul celor care efectuează o muncă intelectuală, fiind vorba despre o discriminare neacceptabilă între persoanele private de libertate. Dispunând suspendarea acordării posibilității reducerii termenului de executare a pedepsei doar pentru persoanele aflate în executarea pedepselor care scriu lucrări științifice, deci efectuează o muncă intelectuală, se creează o discriminare nejustificată față de aceleași persoane care efectuează o muncă fizică.

23. În plus, instanța de judecată apreciază că argumentele dezvoltate de Guvern în expunerea de motive nu răspund exigențelor aplicării prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, nefiind vorba despre o situație extraordinară care să justifice abaterea de la situația normală prin existența unei situații de urgență. Faptul că nu a fost adoptat până în prezent un regulament de punere în aplicare a dispozițiilor Legii nr. 254/2013 se datorează lipsei de preocupare a organelor abilitate, inclusiv Guvernului, care au permis perpetuarea unei situații care a ajuns la un moment dat să scape de sub control.

24. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

25. **Guvernul** arată că liberarea condiționată constă în punerea în libertate a condamnatului din executarea unei pedepse cu închisoarea ori detențiunea pe viață înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate la care a fost condamnat, printr-o hotărâre definitivă a instanței de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege. Liberarea condiționată este o instituție de drept penal complementară regimului executării pedepsei închisorii într-un loc de deținere, indiferent că ea constă în detențiunea pe viață sau închisoare pe timp mărginit, pe care o pot dispune instanțele de judecată cu privire la orice condamnat.

26. În continuare, susține că legiuitorul național a creat, în linia standardelor europene care încurajează aplicarea instituției liberării condiționate, un cadru legal menit să faciliteze accesul persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate la liberarea condiționată într-o procedură accelerată, dacă, alături de îndeplinirea tuturor celorlalte condiții legale, acestea prestează muncă sau orice alte activități asimilate, potrivit legii. Astfel, printre facilitățile cuprinse în Legea nr. 254/2013 se numără și considerarea ca executate, în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, pe baza muncii prestate, a 30 de zile pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetate. Însă, observând datele statistice, Guvernul a apreciat că, în prezent, avem de-a face cu un abuz de drept ce constă în forțarea dispozițiilor legale în vederea obținerii beneficiului menționat, conturându-se un

fenomen cu un impact deosebit asupra legislației penale și execuțional-penale, care împiedică și denaturează scopul și spiritul reglementării execuțional-penale. În acest context, s-a apreciat că scopul persoanelor condamnate aflate în executarea unei pedepse privative de libertate în penitenciar, care elaborează lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, este reprezentat exclusiv de câștigul zilelor de muncă ce sunt considerate ca executate, având, în acest fel, acces mai rapid la mecanismul prin care pot solicita instanței de judecată liberarea condiționată, fără a mai fi luat în considerare faptul că pedeapsa are și o funcție de reeducare prin care se urmărește formarea unei noi atitudini față de valorile sociale, cum ar fi ordinea de drept sau munca. Se creează, astfel, o contradicție între scopul pedepsei și aplicabilitatea practică a dispozițiilor legale referitoare la liberarea condiționată, prin realizarea, în mod formal, a unor lucrări științifice de către persoanele condamnate care își execută pedeapsa în penitenciar. Mai mult, prin nerealizarea scopului și funcțiilor pedepsei este afectată însăși finalitatea procesului penal.

27. Astfel, în vederea limitării abuzului de drept al persoanelor private de libertate, dar și a altor aspecte de aplicare necorespunzătoare a prevederilor care au îndepărtat aceste dispoziții legale de la spiritul reglementării, ținând seama că nu există o procedură clară pentru a determina caracterul științific al lucrărilor elaborate și niciun organism competent care să se pronunțe asupra acestui caracter, s-a adoptat, ca măsură legislativă pentru eliminarea problemelor apărute în practică, suspendarea acestor dispoziții din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal până pe data de 1 septembrie 2016, pentru a se oferi un timp de reflecție instituțiilor cu atribuții în domeniu pentru a identifica soluțiile optime de reglementare a cadrului legal în materia elaborării lucrărilor științifice de către deținuți.

28. Totodată, Guvernul apreciază că dispozițiile criticate nu sunt de natură a afecta dreptul la libertate al persoanei, prevăzut la art. 23 din Constituție, și nici ale art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, persoana condamnată executând o pedeapsă privativă de libertate dispusă de instanța de judecată printr-o hotărâre judecătorească în urma unui proces echitabil. În ceea ce privește susținerea faptului că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 ar avea un caracter retroactiv, încalcându-se art. 15 alin. (2) din Constituție, se arată că aceasta nu este întemeiată, deoarece actul normativ atacat se aplică numai pentru viitor.

29. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Guvernul apreciază că nu se creează o discriminare între persoanele care prestează muncă fizică și cele care prestează muncă intelectuală. În fapt, textul ordonanței nu interzice munca intelectuală. Scrierea unor lucrări științifice nu poate fi confundată cu noțiunea generică de muncă intelectuală, scrierea fiind numai o modalitate de exercitare a muncii intelectuale. Nicio prevedere a ordonanței și niciun text din ansamblul reglementărilor execuțional penale nu interzic deținuților să desfășoare activitate intelectuală, după cum nu interzic desfășurarea de muncă fizică. Pe cale de consecință, nu poate fi reținută o discriminare între deținuți în condițiile în care persoane aflate în aceeași situație juridică — condamnate la pedeapsa detențiunii pe viață ori a închisorii — au dreptul de a presta muncă (fizică sau intelectuală) în condițiile stabilite de actele normative în vigoare, cu observarea posibilităților efective de prestare a unor activități de muncă, fără privilegii sau discriminări. Prin urmare, Guvernul apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 nu este de natură a aduce atingere nici art. 115 alin. (6) din Constituție, în sensul că nu

afectează drepturi și libertăți fundamentale ale omului prevăzute de Constituție.

30. **Avocatul Poporului** susține că liberarea condiționată este o măsură de politică penală, un mijloc de individualizare judiciară a pedepsei, instanța de judecată fiind liberă să aprecieze asupra temeiniciei și necesității acordării liberării condiționate, cu luarea în considerare a procesului-verbal încheiat de comisia de propuneri de liberare condiționată din penitenciar. Însă, chiar dacă pentru condamnat constituie o vocație, iar nu un drept, legiuitorul fiind liber să stabilească cadrul general al pedepselor, precum și mijloacele legale de realizare a individualizării judiciare și a individualizării administrative a pedepsei, totuși nu trebuie omis faptul că liberarea condiționată este un stimulent pentru condamnații care dau dovezi de îndreptare și constă în reducerea perioadei de privare de libertate, fiind destinată să accelereze procesul de reeducare și de reinserție socială a condamnatului.

31. În acest context, Avocatul Poporului apreciază că intervenția legiuitorului, în sensul suspendării aplicării dispozițiilor care stimulau persoanele condamnate la reeducare prin posibilitatea elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, în contextul în care acele lucrări științifice erau poate deja finalizate, iar procedurile necesare obținerii liberării condiționate erau începute ori chiar parcurse în parte la momentul intervenției suspendării, lipsește actul normativ criticat de claritate și previzibilitate, calități esențiale ale constituționalității legii, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, accesul liber la justiție implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenii în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, inclusiv cele referitoare la exercitarea căilor de atac. Schimbarea cadrului legal în materia liberării condiționate, fără a distinge după cum suspendarea este aplicabilă ori nu raporturilor juridice deja născute sub imperiul legii vechi și fără a institui anumite criterii de fond care să privească conținutul științific al respectivelor lucrări, este de natură să încalce și prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție.

32. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 20, art. 23 și art. 115 alin. (6) din Constituție, raportate la prevederile art. 5 din Convenție, Avocatul Poporului apreciază că acestea nu sunt încălcate. Totodată, susține că dispozițiile art. 7 din Convenție nu au incidență în cauză.

33. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

34. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

35. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 9 februarie 2016, cu următorul conținut: „*La articolul 96 alineatul (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului*

penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, cu completările ulterioare, litera f) se suspendă până la data de 1 septembrie 2016.”

La data suspendării, dispozițiile art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 aveau următorul conținut: „*Pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează: [...]*

f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 30 de zile executate, pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetate.”

36. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 15 alin. (2), potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 referitor la egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 referitor la libertatea individuală și art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă. De asemenea, au fost invocate prevederile art. 7 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

37. În efectuarea controlului de constituționalitate dedus judecătii, Curtea apreciază necesară o analiză a evoluției legislative a normelor care reglementează liberarea condiționată în cazul elaborării de lucrări științifice, invenții și inovații brevetate. Curtea observă că, potrivit art. 76 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, „*Pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează: [...]* f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă”. Această lege a fost abrogată prin art. 190 lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, lege care prevedea la art. 96 alin. (1) lit. f) că „*pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează: [...]* f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 30 de zile executate, pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetate”. Prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 9 februarie 2016, criticat pentru neconstituționalitate în prezenta cauză, a fost suspendată, până la data de 1 septembrie 2016, litera f) a art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013.

38. Ulterior, pe durata suspendării, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 29 iunie 2016. În temeiul art. II alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2016, prevederile art. I din aceasta au intrat în vigoare la data de 31 august 2016.

39. Potrivit art. I pct.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2016, art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 va avea următorul cuprins: „*în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții brevetate, se consideră 20 de zile executate, indiferent de numărul lucrărilor științifice sau al invențiilor realizate, pentru întreaga durată a executării pedepsei, inclusiv în cazul pedepselor contopite*”. Totodată, prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2016, după articolul 96 s-a introdus un nou articol, articolul 96¹, cu titlul marginal „*Procedura elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții brevetate*”. De asemenea, potrivit art. II alin. (2) din același act normativ, în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a acestui articol, dar nu mai târziu de 31 august 2016, Guvernul trebuie să adopte procedura privind elaborarea de lucrări științifice publicate sau de invenții brevetate de către persoanele private de libertate aflate în unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor. Prin urmare, a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 593/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 30 august 2016, care modifică Hotărârea Guvernului nr. 157/2016 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 11 aprilie 2016, după articolul 186, în cadrul titlului III, introducând un nou capitol, capitolul VI¹, cu denumirea marginală „*Procedura privind elaborarea de lucrări științifice publicate sau de invenții brevetate de către persoanele private de libertate aflate în unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor*”.

40. Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței sale referitoare la art. 115 alin. (4) din Constituție (spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență. Ordonanța de urgență nu constituie o alternativă aflată la discreția Guvernului, prin care acesta și-ar putea încălca obligația constituțională de a asigura, în vederea îndeplinirii programului său de guvernare, reglementarea prin lege, de către Parlament, a relațiilor ce constituie obiectul acestei reglementări (a se vedea în acest sens Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998). De asemenea, în accepțiunea Deciziei nr. 258 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, „inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare, [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență în sensul arătat. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și — ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice — în orice domeniu”.

41. Analizând preambulul ordonanței de urgență contestate, Curtea constată că urgența a fost justificată prin faptul că aplicarea dispozițiilor a căror suspendare s-a dispus „a

determinat împiedicarea și denaturarea scopului și spiritului reglementării execuțional penale”, că a avut loc o „creștere, fără precedent, în special pe parcursul anilor 2014 și 2015, a numărului lucrărilor științifice elaborate și publicate de către persoanele condamnate aflate în executarea unei pedepse privative de libertate în penitenciar, fenomen de mare amploare care nu mai putea fi controlat, îndepărtând prevederile legale de la scopul lor legitim”, că nu s-au realizat „scopul și funcțiile pedepsei privative de libertate, respectiv formarea unei conduite corecte față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și față de muncă a persoanelor condamnate”, scopul acestor persoane fiind „reprezentat exclusiv de câștigul zilelor de muncă ce sunt considerate ca executate, având, în acest fel, acces mai rapid la mecanismul prin care pot solicita instanței de judecată liberarea condiționată, și nu vizează recuperarea și reintegrarea lor socială accelerată”. Prin urmare, s-au produs „consecințe negative pe planul percepției societății privind politica penală a statului, precum și pe planul încrederii în justiție”, cu efecte „nu doar asupra regimului de executare a pedepselor, ci și a valorii operelor lucrărilor științifice în general, provocând o reacție puternică din partea societății civile și a mediului academic de respingere a golirii de conținut a activității de cercetare științifică”.

42. Totodată, Curtea reține că, în cuprinsul notei de fundamentare ce însoțește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016, se arată că evoluția elaborării de lucrări științifice de către persoanele condamnate a fost extrem de accentuată în perioada 2014—2015, potrivit statisticilor Administrației Naționale a Penitenciarelor, în perioada 2006—2015 fiind elaborate lucrări științifice după cum urmează: 2006 — 0 lucrări; 2007 — 4 lucrări; 2008 — 2 lucrări; 2009 — 6 lucrări; 2010 — 3 lucrări; 2011 — 3 lucrări; 2012 — 6 lucrări; 2013 — 14 lucrări; 2014 — 89 lucrări; 2015 — 337 lucrări. Totodată, se arată că, în perioada 1 ianuarie 2013 — 21 decembrie 2015, au fost elaborate și publicate 440 de lucrări științifice de către 229 de persoane condamnate. În ceea ce privește lucrările cu caracter științific aflate în curs de elaborare, numărul acestora a crescut de la 45, la data de 31 decembrie 2015, la 103, la data de 7 ianuarie 2016, cele din urmă fiind elaborate de 63 de persoane condamnate (așadar o persoană condamnată lucrând concomitent la mai mult de 1 lucrare științifică).

43. În acest context, Curtea observă că, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 254/2013, au fost în vigoare Legea nr. 275/2006, precum și Hotărârea Guvernului nr. 1.897/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, hotărâre modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.113/2010. Potrivit dispozițiilor art. 141 din această hotărâre, persoanele private de libertate ale căror invenții, inovații și lucrări științifice au fost confirmate de autoritățile competente puteau fi stimulate prin acordarea uneia dintre recompensele prevăzute la art. 68 alin. (1) din lege. Cu toate acestea, Curtea constată că nici dispozițiile Legii nr. 275/2006, nici cele ale Hotărârii Guvernului nr. 1.897/2006 nu precizau procedura ce trebuia parcursă și nici autoritățile competente în stabilirea caracterului științific al lucrărilor elaborate de persoanele aflate în executarea unei pedepse privative de libertate. Curtea reține că, după abrogarea Legii nr. 275/2006, noua reglementare — Legea nr. 254/2013 — nu conținea în cuprinsul ei dispoziții relative la această procedură, normele de aplicare ale acestei legi nefiind adoptate.

44. În continuare, Curtea reține că, prin Hotărârea nr. 37 din 21 ianuarie 2016 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători, s-a reținut, cu privire la modalitatea practică în care se procedează, că „persoana privată de libertate formulează o cerere în vederea elaborării unei lucrări științifice și semnează un angajament, asumându-și anumite obligații în

cazul aprobării cererii pentru elaborarea lucrării științifice (...). Potrivit aceleiași hotărâri, „în ceea ce privește aprecierea caracterului științific al lucrării, s-a constatat că aceasta nu se realizează de către penitenciare, ci este condiționată doar de faptul că editura sau revista sunt recunoscute, la rândul lor, de către Colegiul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS), respectiv Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS), în scopul publicării de lucrări științifice”.

45. Pe de altă parte, Curtea observă că, prin comparație, parcurgerea studiilor universitare de doctorat, care au ca finalitate elaborarea unor teze, încadrate ca tip de lucrare științifică, este reglementată în Capitolul III — Organizarea studiilor universitare; Secțiunea a 12-a — Ciclul III — Studii universitare de doctorat din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, în aceste dispoziții făcându-se referire, de exemplu, la modalitatea de admitere, la modalitatea de coordonare a realizării lucrării, la modalitatea de susținere și la autoritatea competentă în materie etc.

46. Astfel, Curtea constată că, la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2016, în legislație exista un vid normativ cu privire la procedura de elaborare a acestor lucrări și la modalitatea de stabilire a caracterului lor științific, simpla publicare a acestora, chiar și în cadrul unor publicații ce se bucurau de recunoașterea CNCSIS, respectiv a CNCS, neputând determina atribuirea caracterului științific unei astfel de lucrări.

47. În acest context, Curtea apreciază că elementele expuse constituie premisele existenței unei situații extraordinare care impune adoptarea de măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ adecvat, neadoptarea acestor măsuri având consecințe negative pe planul percepției societății privind politica penală a statului, precum și pe planul încrederii în justiție. Pentru aceste argumente, Curtea constată că sunt respectate prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

48. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea observă că autorii excepției de neconstituționalitate apreciază că dispoziția criticată generează o discriminare, ce determină încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, între persoanele aflate în executarea pedepselor care efectuează o muncă intelectuală, pe de-o parte, și cele care efectuează o muncă fizică, pe de altă parte.

49. Din această perspectivă, Curtea observă că, în ceea ce privește prestarea muncii fizice, potrivit art. 78 din Legea nr. 254/2013, persoanelor condamnate li se poate cere să muncească, în raport cu tipul regimului de executare, ținându-se seama de calificarea, deprinderile și aptitudinile acestora, de vârstă, starea de sănătate, măsurile de siguranță, precum și de programele destinate sprijinirii formării profesionale a acestora, iar, potrivit art. 96 din lege, în calcularea părții din durata pedepsei care este considerată ca executată se pot lua în considerare diverse forme de activitate, precum munca remunerată și cea neremunerată, participarea la cursurile de școlarizare pentru formele de învățământ general obligatoriu sau la cursurile de calificare ori recalificare profesională, elaborarea de lucrări științifice publicate sau invenții brevetate. Curtea apreciază că desfășurarea uneia dintre aceste activități nu exclude desfășurarea celorlalte, care au aceeași finalitate. Astfel, nimic nu împiedică persoana care intenționează să elaboreze lucrări științifice să presteze și muncă fizică și să participe la cursuri de calificare ori recalificare profesională, concomitent sau succesiv.

50. În continuare, Curtea constată că prestarea muncii fizice de către persoanele condamnate la pedepse privative de libertate este reglementată în Titlul III — Capitolul VI — Munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de

libertate, unde la art. 85 se prevede că „Durata muncii prestate de persoanele condamnate este cea prevăzută de legislația muncii”. Prin aplicarea acestor dispoziții și având în vedere că, în general, munca fizică este caracterizată de o concretizare imediată a ei în practică, se ajunge la o cuantificare a timpului de muncă și la stabilirea concretă a perioadei astfel petrecute. Spre deosebire de munca fizică, desfășurarea unei prestații care nu presupune exercitarea unor activități fizice nu beneficiază de o cuantificare materială ce se poate concretiza în unități de timp determinabile. Cuantificarea unei astfel de prestații se realizează prin procedee distincte de cele aplicabile în cazul muncii fizice, tocmai pentru că efortul depus este diferit. Curtea apreciază că tocmai de aici rezultă și diferența dintre cele două activități, cu consecințe evidente asupra situației juridice a celor care le desfășoară, plasându-i pe aceștia în situații diferite, iar nu în situații similare. Curtea constată că, în mod contrar, dacă s-ar ajunge la concluzia că cele două activități sunt identice, ceea ce îi plasează, implicit, pe deținuții care le desfășoară în situații identice, același raționament ar trebui aplicat și în cadrul extrapenal. Astfel, aplicarea acestui raționament în cadrul extrapenal ar determina faptul că, indiferent de munca prestată, de locul de muncă, de specificul activității depuse, de pregătirea profesională etc., remunerația primită de persoanele care desfășoară activități de muncă să fie aceeași. Or, este bine-cunoscut faptul că legislația privind salarizarea face distincții în funcție de toate aceste criterii, fără ca în acest mod să se realizeze o discriminare, tocmai existența acestor elemente determinând diferența dintre situații și implicit tratamentul juridic diferit al salariaților. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că dispozițiile criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

51. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 15 alin. (2) și la art. 20 din Constituție, raportate la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că autorii excepției, calificând dispozițiile art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 ca fiind dispoziții de drept material, substanțial, mai favorabile, apreciază că, prin suspendarea lor, se încalcă principiul aplicării legii penale mai favorabile.

52. Din această perspectivă, Curtea reține că, pentru a stabili incidența prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie analizată natura dispozițiilor suspendate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016. Astfel, Curtea reține că principiul activității legii penale presupune, ca regulă generală, aplicarea legii tuturor infracțiunilor săvârșite în timpul cât aceasta se află în vigoare. Acest principiu este indisolubil legat de cel al legalității, care reprezintă o caracteristică specifică statului de drept, motiv pentru care legiuitorul constituent a statuat în art. 1 alin. (5) că, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. În materie penală, art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală consacră regula potrivit căreia „Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii” (Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, paragraful 21). Astfel, principiul legalității se aplică incriminării (*nullum crimen sine lege*), sancțiunii (*nulla poena sine lege*) și răspunderii (*nullum iudicium sine lege*).

53. De la principiul legalității s-a impus o excepție, aceea a aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, cunoscută sub denumirea de principiul *mitior lex*, principiu potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai favorabilă. Acest principiu a fost consacrat la nivel constituțional în anul 1991, când legiuitorul

constituant a statuat prin art. 15 alin. (2) că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale (...) mai favorabile*”.

54. În ceea ce privește principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, Curtea, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, a reținut existența anumitor deosebiri între aplicarea principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei și aplicarea aceluiași principiu în situația în care legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Astfel, Curtea a observat că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânării definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabilă, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). Referitor la pedepsele definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile, legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximumului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014).

55. Aceeași deosebire în aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile a fost relevată de Curte și prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, mai sus menționată. Cu acel prilej, în ceea ce privește excepția ridicată în dosarele aflate în fond, apel și recurs, deci pentru care nu s-au pronunțat hotărâri judecătorești definitive, Curtea a statuat că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. În ceea ce privește excepția ridicată în dosarele aflate în contestație la executare, deci pentru care s-au pronunțat hotărâri judecătorești definitive, Curtea a constatat că textul de lege criticat are în vedere o judecată, aparținând, cu excepția situațiilor tranzitorii, numai fondului și care, deopotrivă, trebuie să fie operabilă numai până la pronunțarea unei hotărâri definitive, nefiind, prin urmare, susceptibil de aplicabilitate principiul retroactivității legii penale mai favorabile. În egală măsură, Curtea a reținut că nu ar putea fi admisă o teză contrară, întrucât s-ar aduce atingere stabilității raporturilor juridice, în absența căreia nu se poate vorbi de o ordine de drept.

56. În ceea ce privește art. 7 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că acesta nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a dreptului penal în detrimentul acuzatului. Acesta consacră, totodată, la modul mai general, principiul legalității incriminării și a pedepselor — „*nullum crimen, nulla poena sine lege*”. Deși interzice în special extinderea domeniului de aplicare al infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, acesta impune totodată să nu se aplice legea penală într-un mod extensiv în defavoarea acuzatului, ca de exemplu prin analogie. Totodată, Curtea a reiterat că art. 7 din Convenție cere ca o infracțiune să fie clar definită în lege, ca legea să fie predictibilă și previzibilă, să interzică aplicarea retroactivă a legislației penale mai punitive în detrimentul acuzatului și să garanteze aplicarea retroactivă a legislației mai favorabile (Hotărârea din 24 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza *Mihai Toma împotriva României*, paragraful 26).

57. În continuare, Curtea Constituțională constată că instanța europeană a reținut că există o deosebire între o măsură care constituie în fond o „pedeapsă” și o măsură referitoare la „executarea” sau la „aplicarea” pedepsei. În cazul în care natura și scopul unei măsuri se referă la reducerea unei pedepse sau la o schimbare în regimul punerii în libertate înainte de termen, această măsură nu face parte integrantă din „pedeapsă” în sensul art. 7 (Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragraful 83). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat, de exemplu, că modificările aduse regimului punerii în libertate înainte de termen ulterior condamnării reclamantului nu fuseseră „aplicate” acestuia, ci făceau parte din regimul general aplicabil deținuților, adăugând că, departe de a fi represivă, „măsura” în litigiu urmărea prin natura și scopul ei să permită punerea în libertate înainte de termen, motiv pentru care nu putea fi considerată ca fiind, în sine, „severă”. Curtea a considerat așadar că aplicarea, în cazul reclamantului, a modificărilor aduse regimului punerii în libertate înainte de termen nu făcea parte din „pedeapsa” aplicată reclamantului (Decizia din 29 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Uttley împotriva Regatului Unit*).

58. Totodată, într-o cauză în care modificările aduse legislației penitenciare îi privaseră de beneficiul reducerilor de pedeapsă pe toți condamnații la pedeapsa detențiunii pe viață — printre care se număra și reclamantul, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că aceste modificări vizau executarea pedepsei, nu pedeapsa stabilită reclamantului, care rămânea cea a detențiunii pe viață. Curtea a precizat că, chiar dacă modificarea adusă legislației penitenciare și condițiilor de punere în libertate ar fi putut înăspri detenția reclamantului, aceasta nu putea fi considerată ca o măsură de aplicare a unei „pedepse” mai severe decât cea aplicată de instanța de judecată. În acest sens, Curtea a reamintit că aspectele legate de existența, modalitățile de executare, ca și de motivarea unui regim de punere în libertate țin de competența recunoscută statelor contractante ale Convenției de a-și decide propria politică penală (Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, pct. 151).

59. În acest context, Curtea observă că dispozițiile art. 96 alin. (1) lit. f) fac parte din Capitolul VIII din Legea nr. 254/2013, cu denumirea marginală „Liberarea condiționată”. Curtea reține că liberarea condiționată nu reprezintă un drept recunoscut condamnatului de a nu executa pedeapsa până la termen, ci un instrument juridic prin care instanța de judecată constată că nu mai este necesară continuarea executării pedepsei în regim de detenție până la împlinirea integrală a duratei stabilite prin condamnare, întrucât condamnatul, prin conduita avută pe toată durata executării pedepsei, dovedește că a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, iar liberarea sa anticipată nu prezintă niciun pericol pentru colectivitate. Prin Decizia nr. 238 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 10 iulie 2013, Curtea a reținut că liberarea condiționată nu este un drept fundamental, ci doar o posibilitate care se aplică facultativ dacă sunt îndeplinite și constatate de către instanță condițiile legale, măsura constituind un stimulente important pentru reeducarea celui condamnat.

60. Astfel, Curtea constată că persoanele care doresc să beneficieze de liberarea condiționată și de dispozițiile a căror aplicare a fost suspendată au fost condamnate fie în temeiul Codului penal din 1969, fie în temeiul Codului penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014, la acel moment instanța de judecată analizând, în măsura în care era nevoie, care dintre cele două legi este cea favorabilă inculpatului, aplicând-o în consecință. Pedeapsa ce trebuie executată a fost stabilită prin hotărârea de condamnare, eventuala liberare condiționată neavând ca efect o scurtare a duratei acesteia, ci doar o modificare a modalității

de executare, putând fi privită ca o ușurare sau ameliorare a condițiilor de executare (a se vedea *mutatis mutandis*, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragraful 101).

61. Totodată, Curtea observă că acordarea liberării condiționate este posibilă doar dacă mai multe criterii, prevăzute de art. 97 din Legea nr. 254/2013 și de art. 99 și 100 din Codul penal, sunt îndeplinite, în acest sens prevederile art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală dispunând că, atunci „când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită”.

62. De asemenea, Curtea reține că, chiar după constatarea îndeplinirii condițiilor și acordării liberării condiționate, condamnatul este supus respectării anumitor obligații, precum și unor măsuri de supraveghere, potrivit art. 101 și 102 din Codul penal. Totodată, măsura liberării condiționate este supusă revocării și anulării, în condițiile art. 104 și 105 din Codul penal. Simpla acordare a liberării condiționate nu determină considerarea pedepsei ca fiind executată, ci, doar în măsura în care condamnatul nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea liberării condiționate și nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată.

63. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că dispozițiile art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 sunt dispoziții ce se încadrează în materia executării pedepselor, astfel că suspendarea aplicării lor nu contravine art. 15 alin. (2) din Constituție și prevederilor constituționale ale art. 20 raportate la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

64. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea constată că în jurisprudența sa a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative. În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie

suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

65. În ceea ce privește dispozițiile criticate, Curtea observă că acestea reglementează suspendarea, până la data de 1 septembrie 2016, a aplicării art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „după intrarea în vigoare a unui act normativ, pe durata existenței acestuia pot interveni diferite evenimente legislative, cum sunt: modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea sau altele asemenea”. Totodată, potrivit art. 66 alin. (1) din același act normativ, „în cazuri speciale aplicarea unui act normativ poate fi suspendată printr-un alt act normativ de același nivel sau de nivel superior. În această situație se vor prevedea, în mod expres, data la care se produce suspendarea, precum și durata ei determinată”.

66. Astfel, Curtea constată că suspendarea este un eveniment legislativ permis de dispozițiile legii privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Totodată, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, 9 februarie 2016, aceasta fiind data de la care se produce suspendarea. De asemenea, durata suspendării este determinată de dispoziția criticată, și anume până la data de 1 septembrie 2016.

67. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că dispozițiile criticate sunt clare, previzibile și predictibile, fără a încălca dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

68. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată Relu Fenechiu în Dosarul nr. 1.921/333/2016 al Judecătorei Vaslui și de Ovidiu Eugen Ciogescu în Dosarul nr. 3.079/280/2016/a1 al Judecătorei Pitești — Secția penală și constată că dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2016 pentru suspendarea art. 96 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Vaslui și Judecătorei Pitești — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 27 alin. (3) și al art. 92 alin. (2) din Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, cu modificările ulterioare, al art. II din Legea nr. 149/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, precum și a altor acte normative cu incidență asupra acestei proceduri, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data prevăzută la art. 93 din Legea nr. 151/2015, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul economiei,

Mihai Tudose

Președintele Autorității Naționale pentru
Protecția Consumatorilor,

Marcel Bogdan Pandelică

p. Ministrul muncii și justiției sociale,

Adrian Marius Rîndunică,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 9 iunie 2017.

Nr. 419.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

de aplicare a Legii nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele norme metodologice au drept obiect stabilirea modului de aplicare a prevederilor Legii nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Lege*, cu privire la modalitatea de desfășurare a ședințelor de conciliere, precum și modul de comunicare cu debitorul și creditorii; tipurile onorariilor pentru administratorul procedurii și lichidator, precum și cuantumul minim și maxim al acestor onorarii.

Art. 2. — (1) În scopul îndeplinirii prevederilor art. 45 alin. (1) lit. d) din Lege, președintele comisiei de insolvență la nivel central emite decizie și dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I și pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorului a criteriilor pentru stabilirea nivelului de trai rezonabil în procedura de insolvență pe bază de plan de rambursare și în procedura judiciară de insolvență prin lichidare de active.

(2) În vederea determinării criteriilor pentru stabilirea nivelului de trai rezonabil, comisia de insolvență la nivel central se va raporta, inclusiv, la următoarele repere:

a) valoarea coșului minim lunar de consum, stabilit în baza informațiilor primite de la organismele competente, precum Institutul Național de Statistică și/sau Institutul pentru Calitatea Vieții;

b) particularități de ordin financiar, structura pieței forței de muncă;

c) valoarea minimă a cheltuielilor profesionale și/sau de școlarizare;

d) prețul utilităților, al alimentelor și produselor de bază;

e) componența și structura familiei debitorului, prin includerea în aceasta a persoanelor aflate în întreținerea debitorului, a persoanelor cărora debitorul le prestează întreținere și a persoanelor care conviețuiesc cu debitorul sau care contribuie la prestarea întreținerii;

f) existența unor situații speciale de sănătate, integritate fizică, a unor dizabilități, în cazul debitorului ori persoanelor cărora le prestează întreținere sau în cazul persoanei cu care conviețuiește;

g) cheltuielile minime legate de funcționarea și întreținerea unui vehicul indispensabil, prin raportare la criteriile prevăzute de art. 3 pct. 2 lit. c) din Lege, dar și la disponibilitatea și costurile folosirii sistemului de transport public sau a unui mijloc de transport alternativ și a costurilor asociate;

h) cheltuielile minime determinate de creșterea, îngrijirea și educarea copilului aflat în întreținerea debitorului sau cu privire la care debitorul prestează întreținere, prin raportare la diferitele stadii de dezvoltare ale acestuia;

i) exigențe minimale ale unei locuințe convenabile, inclusiv cele prevăzute de Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Comisiile de insolvență la nivel teritorial, administratorii procedurii și lichidatorii pentru procedura insolvenței persoanelor fizice urmăresc în stabilirea, în concret, a cheltuielilor pentru asigurarea unui nivel de trai rezonabil pentru debitorul aflat în procedura insolvenței criteriile generale aprobate de comisia de insolvență la nivel central.

CAPITOLUL II

Reguli privind procedura administrativă pe bază de plan de rambursare a datoriilor

SECȚIUNEA 1

Primele măsuri

Art. 3. — În perioada de 30 de zile dintre notificarea creditorilor, în conformitate cu art. 13 alin. (4) din Lege, și data emiterii deciziei de admitere în principiu a cererii de deschidere a procedurii insolvenței potrivit art. 20 din Lege sau, după caz, data la care respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenței rămâne definitivă, creditorii:

a) transmit debitorului, la cererea acestuia, toate informațiile necesare pentru ca acesta să poată completa cererea de deschidere a procedurii;

b) depun diligențe în vederea ajungerii la un acord cu debitorul de reeșalonare/restructurare a datoriilor, prin oferirea unor soluții adecvate circumstanțelor individuale ale acestuia.

Art. 4. — (1) În vederea deschiderii procedurii de insolvență pe bază de plan de rambursare a datoriilor, debitorul depune formularul tipizat reprezentând cererea de deschidere a procedurii insolvenței, în formă scrisă, semnată și datată, în original, împreună cu înscrisurile de care acesta înțelege să se folosească în copie, semnate de debitor pentru conformitate.

(2) La cererea comisiei de insolvență, debitorul prezintă originalul înscrisurilor.

(3) Cererea, însoțită de înscrisurile în susținerea acesteia sau înscrisurile prevăzute de lege, poate fi depusă personal, la comisia de insolvență la nivel teritorial din județul în care își are domiciliul, reședința sau reședința obișnuită de cel puțin 6 luni, sau prin poștă, utilizând mijloace care să asigure confirmarea primirii sau pe e-mail cu semnătură electronică certificată.

(4) Cererile anonime sau nesemnate, transmise prin orice mijloc, se clasează.

Art. 5. — (1) În cererea de deschidere a procedurii insolvenței, debitorul menționează regimul matrimonial aplicabil.

(2) Dacă are un alt regim matrimonial decât cel al comunității legale de bunuri, debitorul anexează la cererea de deschidere a procedurii de insolvență și un extras din Registrul național notarial al regimurilor matrimoniale.

Art. 6. — (1) Pentru soluționarea cu celeritate a cererii, ședința de ascultare a debitorului se desfășoară în termen de 5 zile de la data primirii cererii.

(2) Comisia de insolvență comunică debitorului, prin orice mijloace de comunicare care asigură confirmarea primirii, data, ora și locul de desfășurare a ședinței.

(3) În aplicarea dispozițiilor art. 14 alin. (3) și (5) din Lege, în caz de neprezentare a debitorului în vederea ascultării prevăzute la art. 14 alin. (1) din Lege, precum și în caz de nefurnizare a datelor și/sau actelor ori informațiilor solicitate sau neactualizarea formularului de cerere, comisia de insolvență stabilește, în cazuri justificate, o nouă ședință de ascultare și/sau un nou termen pentru transmiterea informațiilor.

(4) În cazul în care comisia de insolvență consideră necesar, se pot organiza mai multe ședințe de ascultare a debitorului, cu respectarea termenului de soluționare a cererii de deschidere a procedurii, prevăzut la art. 14 alin. (1) din Lege.

(5) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile ori de câte ori comisia de insolvență dispune ascultarea debitorului.

(6) În situațiile în care debitorul este persoană cu handicap auditiv sau surdocecitate, ascultarea se realizează cu asigurarea unui interpret în limbaj mimicogestual.

Art. 7. — (1) În vederea elaborării tabelului preliminar de creanțe, potrivit art. 23 alin. (1) din Lege, administratorul procedurii efectuează verificarea creanțelor, în baza informărilor transmise atât de creditori, cât și de debitori, verificând inclusiv corectitudinea sumelor datorate de debitor, putând în acest scop să solicite, după caz, sprijinul experților sau al autorităților publice competente sau entităților de drept privat relevante, care vor transmite aceste informații administratorului procedurii de îndată, dar nu în mai mult de 5 zile lucrătoare de la data primirii solicitării.

(2) Creanțele exprimate sau consolidate în valută vor fi înregistrate în tabelul preliminar la valoarea lor în lei, la cursul Băncii Naționale a României existent la data deschiderii procedurii insolvenței, cu excepția cazului în care legislația specială cuprinde prevederi diferite.

Art. 8. — Planul de rambursare trebuie să fie fezabil, având în vedere perspectivele reale de redresare în raport cu posibilitățile și circumstanțele aplicabile debitorului și cu mijloacele financiare disponibile sau a căror realizare este rezonabil posibilă.

Art. 9. — (1) În planul de rambursare a datoriilor se stabilesc măsurile privind locuința familiei debitorului, ținând cont de criteriile emise de comisia de insolvență la nivel central și de situația concretă a debitorului.

(2) În cazul în care prin planul de rambursare se stabilește că imobilul locuință al familiei urmează să fie valorificat pentru acoperirea pasivului, prin dare în plată sau vânzare, iar debitorul dorește să rămână în locuință, comisia de insolvență stabilește quantumul chiriei, ținând cont de disponibilitățile financiare ale debitorului, luându-se în considerare și valoarea chiriei pentru locuințele sociale din localitatea respectivă.

Art. 10. — În planul de rambursare se stabilește suma ce se propune a se plăti fiecărui creditor din suma totală datorată defalcată pe lună, stabilită în funcție de procentul din valoarea totală a datoriilor, tranșele de plăți, precum și, dacă este cazul, măsuri de restructurare a datoriei sau alte măsuri care să conducă la redresarea financiară a debitorului și ajungerea la un acord cu creditorii săi.

Art. 11. — (1) Planul de rambursare se transmite comisiei de insolvență, de către administratorul procedurii, în vederea efectuării evaluării fezabilității acestuia.

(2) Comisia de insolvență verifică fezabilitatea planului de rambursare în termen de 15 zile de la primirea acestuia și transmite raportul de evaluare administratorului procedurii.

(3) Pentru a evalua fezabilitatea planului de rambursare, comisia de insolvență verifică cel puțin:

a) capacitatea debitorului de a respecta planul de rambursare raportat la bunurile și veniturile urmăribile și cuantumul datoriiilor;

b) cuantumul sumelor pe care debitorul consideră că le va putea plăti creditorilor săi.

Art. 12. — Administratorul procedurii, primind raportul de evaluare întocmit de comisia de insolvență, notifică, de îndată, planul de rambursare și evaluarea comisiei de insolvență creditorilor cunoscuți, conform art. 25 alin. (6) din Lege, prin poștă sau prin alt mijloc de comunicare, care asigură confirmarea primirii.

SECȚIUNEA a 2-a

Concilierea

Art. 13. — (1) Ședințele de conciliere se bazează pe cooperarea părților, respectând principiul bunei-credințe în negocieri, astfel cum acesta este prevăzut de art. 1.183 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Concilierea trebuie să servească exclusiv intereselor legitime ale părților.

(3) Niciuna dintre părțile participante nu poate impune celorlalte părți o soluție.

Art. 14. — (1) Ședințele de conciliere au loc, de regulă, la sediul administratorului procedurii. Dacă este cazul, concilierea se poate desfășura și în alte locuri convenite de administratorul procedurii, debitor și creditorii.

(2) Locul, data și ora indicate pentru ședințele de conciliere sunt stabilite și comunicate astfel încât să nu împiedice debitorul și creditorii de a-și exercita dreptul de a participa la ședințele de conciliere.

(3) Comunicarea datei și locului de desfășurare a ședințelor de conciliere se face de către administratorul procedurii prin orice mijloace de comunicare care să asigure confirmarea primirii.

Art. 15. — (1) Administratorul procedurii conduce ședințele de conciliere cu respectarea principiului bunei-credințe și cu asigurarea echilibrului între interesele debitorului și ale creditorilor. El exprimă puncte de vedere și formulează propuneri care să sprijine ajungerea la un acord între debitor și creditorii săi.

(2) Administratorul procedurii se asigură că desfășurarea ședințelor de conciliere se face într-o manieră care să asigure un echilibru între părți și că nu se exercită presiuni asupra debitorului, ținând cont de faptul că debitorul se află într-o poziție dezavantajată față de creditorii, care dispun, în general, de expertiză tehnică, resurse umane și financiare, precum și de putere de negociere.

Art. 16. — La începutul fiecărei ședințe de conciliere, administratorul procedurii informează părțile prezente cu privire la numărul creditorilor care și-au exprimat prin corespondență un punct de vedere asupra măsurilor cuprinse în planul de rambursare și poziția transmisă de aceștia, inclusiv poziția debitorului/debitorilor.

Art. 17. — (1) În cadrul ședințelor de conciliere părțile își exprimă punctul de vedere asupra măsurilor cuprinse în planul de rambursare și oferă soluții pentru a se ajunge la un acord.

(2) Administratorul procedurii își exprimă punctul de vedere asupra propunerilor și pozițiilor părților și propune soluții pentru a se ajunge la un acord.

Art. 18. — (1) Administratorul procedurii întocmește un proces-verbal pentru fiecare ședință de conciliere, care se semnează de administratorul procedurii și de părțile prezente.

(2) Procesul-verbal conține, cel puțin, datele de identificare ale părților, data, ora și locul desfășurării ședinței, mențiuni cu

privire la verificarea îndeplinirii procedurilor de convocare a participanților, punctele de vedere prezentate, inclusiv cele care au fost transmise în scris, precum și rezultatul ședinței de conciliere.

(3) La procesul-verbal se anexează tabelul cu creditorii prezenți și/sau lista cu creditorii care au transmis puncte de vedere.

(4) Administratorul procedurii transmite debitorului și creditorilor copii, certificate pentru conformitate, ale proceselor-verbale și ale anexelor la acestea, prevăzute la alin. (3).

Art. 19. — (1) Creditorii pot accepta planul de rambursare notificat conform art. 25 alin. (6) din Lege sau pot propune modificări ale acestuia, supuse spre aprobare debitorului și administratorului.

(2) În situația în care se propun modificări ale planului de rambursare, se continuă negocierile în cadrul ședințelor de conciliere.

Art. 20. — (1) Planul de rambursare rezultat în urma negocierilor se notifică tuturor creditorilor de către administratorul procedurii și se supune la vot în condițiile prevăzute de art. 28 din Lege până la împlinirea termenului prevăzut de art. 27 alin. (2) din Lege.

(2) Notificarea include ziua, ora și locul desfășurării votului și este transmisă cu cel puțin 10 zile calendaristice înainte de termenul fixat.

Art. 21. — Fiecare dintre părți suportă propriile cheltuieli efectuate cu participarea la ședințele de conciliere.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte aspecte procedurale ulterioare votării planului

Art. 22. — (1) În cazul în care debitorul solicită instanței confirmarea planului, conform art. 32 din Lege, acesta informează de îndată comisia de insolvență și administratorul procedurii.

(2) La solicitarea instanței sesizate cu cererea debitorului de confirmare a planului de rambursare, comisia de insolvență transmite acesteia actele referitoare la procedură, de îndată, în copii certificate pentru conformitate cu originalul.

Art. 23. — (1) Dacă debitorul nu a depus o cerere de confirmare a planului de rambursare a datoriiilor, în termenul prevăzut de Lege, comisia de insolvență se desesizează, conform art. 33 alin. (1) din Lege, în termen de 30 de zile de la data comunicării către debitor a procesului-verbal prevăzut de art. 31 alin. (1) din Lege.

(2) În cazul în care instanța de judecată respinge cererea debitorului de confirmare a planului de rambursare a datoriiilor, comisia de insolvență se desesizează, conform art. 33 alin. (2) din Lege, în termen de 10 zile de la data primirii hotărârii judecătorești definitive.

(3) Decizia comisiei de insolvență se comunică, de îndată, administratorului procedurii.

Art. 24. — (1) Comisia de insolvență verifică procesul-verbal de neaprobare a planului în termen de 7 zile de la primirea acestuia conform art. 31 alin. (1) și (2) din Lege.

(2) În cazul în care infirmă procesul-verbal întocmit de administratorul procedurii, comisia de insolvență îl retransmite de îndată administratorului procedurii, pentru reluarea votului asupra planului de rambursare sau, după caz, pentru completarea procesului-verbal.

(3) În cazul în care confirmă procesul-verbal de neaprobare a planului, comisia de insolvență comunică debitorului, de îndată, procesul-verbal și planul de rambursare neaprobat și îl informează pe debitor cu privire la dreptul său de a cere instanței de judecată fie confirmarea planului, fie deschiderea procedurii judiciare de insolvență prin lichidare de active, potrivit prevederilor art. 32 alin. (1) din Lege.

Art. 25. — (1) În sensul art. 37 alin. (3) și al art. 39 alin. (1) pct. 3 din Lege, administratorul procedurii, ulterior avizării, sesizează comisia de insolvență de îndată, cu privire la solicitarea debitorului de a contracta noi împrumuturi.

(2) Comisia de insolvență analizează, de îndată, solicitarea debitorului, comunică răspunsul său debitorului și îl informează pe administratorul procedurii, de îndată.

Art. 26. — (1) În sensul art. 37 alin. (1) lit. g) din Lege, autoritățile publice ai căror reprezentanți fac parte din comisia de insolvență, precum și organismele profesionale pot organiza, gratuit sau la prețuri accesibile pentru debitor, periodic, cursuri/programe de educație financiară. Administratorul procedurii informează debitorul, în timp util, cu privire la desfășurarea acestor cursuri.

(2) Administratorul procedurii recomandă debitorului cursuri adecvate situației financiare a acestuia și de pregătirea sa profesională, ținând cont și de timpul necesar pentru participarea la cursuri.

SECȚIUNEA a 4-a

Dispoziții cu privire la administratorii procedurii

Art. 27. — (1) Comisia de insolvență la nivel teritorial desemnează și, dacă este cazul, înlocuiește administratorul procedurii din Lista administratorilor procedurii și lichidatorilor pentru procedura insolvenței persoanelor fizice, denumită în continuare *Lista*, în mod aleatoriu.

(2) În vederea asigurării desemnării aleatorii, respectiv a înlocuirii, în același mod, a administratorului procedurii, comisia de insolvență la nivel central depune diligențele necesare pentru dezvoltarea și implementarea unei aplicații informatice în acest scop.

Art. 28. — (1) În cazul schimbării competenței teritoriale a administratorului procedurii, ca urmare a schimbării sediului profesional:

a) administratorul procedurii informează comisia de insolvență la nivel teritorial cu privire la schimbarea sediului, cu cel puțin 30 de zile înainte;

b) comisia de insolvență la nivel teritorial numește, de îndată, în mod aleatoriu, un nou administrator;

c) ca urmare a informării transmise de comisie, administratorul procedurii predă noului administrator, de îndată, dosarele de insolvență, conform art. 40 alin. (4) din Lege;

d) arhiva se administrează conform prevederilor legale și normelor speciale ale corpurilor profesionale.

(2) În cazul schimbării sediului profesional păstrându-se competența teritorială, administratorul procedurii informează comisia de insolvență la nivel teritorial cu privire la schimbarea sediului, cu cel puțin 7 zile înainte.

(3) Corpurile profesionale îl pot sancționa pe administratorul procedurii pentru neîndeplinirea obligațiilor, conform normelor proprii.

Art. 29. — Motivele temeinice, în sensul art. 15 alin. (4) din Lege, potrivit cărora administratorul procedurii desemnat poate refuza numirea sunt analizate de Comisia de insolvență de la caz la caz și includ:

a) situația în care persoana desemnată nu își poate exercita atribuțiile din motive medicale;

b) situația în care persoana desemnată lipsește justificat din localitatea în care își are sediul profesional pe o perioadă care nu îi permite să își exercite atribuțiile ce decurg din calitatea de administrator;

c) orice caz de incompatibilitate sau de conflict de interese prevăzute în reglementările specifice corpurilor profesionale.

Art. 30. — Motive temeinice cu privire la înlocuirea administratorului procedurii, în sensul art. 40 alin. (1) din Lege, sunt analizate de comisia de insolvență de la caz la caz și includ,

pe lângă oricare dintre cazurile prevăzute la art. 29, și următoarele situații:

a) nerespectarea termenelor de realizare a unor acte de procedură;

b) nerespectarea principiilor neutralității și buneii-credințe;

c) neîndeplinirea sau îndeplinirea cu neglijență a activităților ce îi revin;

d) suspendarea calității de membru al corpului profesional din care face parte sau încetarea deținerii unei astfel de calități;

e) nerespectarea altor obligații stabilite în sarcina sa de Lege sau de prezentele norme metodologice.

Art. 31. — (1) Orice persoană înscrisă în Listă poate solicita oricând retragerea de pe Listă sau poate formula cerere privind suspendarea sa pe o perioadă determinată.

(2) Cererea se depune la corpa profesional din care persoana înscrisă face parte. În urma admiterii cererii, corpul profesional informează comisia de insolvență, la nivel central, în vederea efectuării mențiunii cu privire la suspendarea sau, după caz, radierea din Listă.

(3) În urma admiterii cererii, persoana înscrisă în Listă informează comisia de insolvență la nivel teritorial.

(4) Corpurile profesionale vor stabili, în mod unitar, condițiile în care se poate face suspendarea, retragerea ori reînscrisura în Listă, conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 32. — Administratorul procedurii poate formula cerere de înlocuire într-o procedură de insolvență, pe parcursul desfășurării acesteia, numai pentru motive temeinice, ce nu îi sunt imputabile.

Art. 33. — (1) Fiecare corp profesional va transmite comisiei de insolvență la nivel central, în termen de maximum 30 de zile, orice modificare intervenită în statutul practicienilor în insolvență, al executorilor judecătorești, avocaților sau notarilor publici, după caz, care are efecte asupra calității acestora de administratori ai procedurii.

(2) Administratorul procedurii informează comisia de insolvență la nivel teritorial cu privire la orice modificare a statutului său care are efecte asupra calității de administrator al procedurii, în vederea înlocuirii sale.

CAPITOLUL III

Procedura judiciară de insolvență prin lichidarea activelor debitorului

SECȚIUNEA 1

Reguli privind activitatea lichidatorului pentru procedura insolvenței și drepturile și obligațiile debitorului în procedura judiciară de insolvență prin lichidarea activelor debitorului

Art. 34. — (1) Prevederile art. 30—32 se aplică, în mod corespunzător, și în cazul lichidatorilor pentru procedura insolvenței.

(2) Lichidatorul numit informează, de îndată, instanța de judecată în legătură cu orice modificare intervenită în statutul său care are efecte asupra calității sale de lichidator pentru procedura insolvenței, în vederea înlocuirii sale.

(3) Fiecare corp profesional va transmite comisiei de insolvență la nivel central, în termen de maximum 30 de zile, orice modificare intervenită în statutul practicienilor în insolvență, al executorilor judecătorești, al avocaților sau al notarilor publici, după caz, care are efecte asupra activității desfășurate de către aceștia în calitate de lichidatori.

Art. 35. — În cazul în care debitorul, pe durata procedurii judiciare de insolvență prin lichidarea activelor, în condițiile art. 57 alin. (3) din Lege, intenționează să contracteze noi împrumuturi, adresează, în acest scop, o cerere lichidatorului

pentru procedura insolvenței, urmând ca, după avizare, acesta să o transmită instanței. Instanța decide cu privire la cerere și comunică de îndată hotărârea debitorului.

SECȚIUNEA a 2-a

Perioada de supraveghere postprocedură judiciară de insolvență prin lichidare de active

Art. 36. — Comisia de insolvență la nivel teritorial constituie, conform prevederilor art. 73 lit. a) din Lege, un dosar pentru debitorul aflat în perioada de supraveghere postprocedură judiciară de insolvență care include:

- a) hotărârea judecătorească definitivă de închidere a procedurii judiciare de insolvență prin lichidare de active;
- b) raportul de evaluare bianuală referitoare la proporția din veniturile urmăribile care este destinată acoperirii pasivului, deciziile emise de comisia de insolvență în acest sens, precum și dovezi de comunicare a deciziilor către debitor, creditorii și lichidator;
- c) raportul trimestrial întocmit de lichidator privind plățile efectuate de debitor în perioada de supraveghere și respectarea de către acesta a obligațiilor ce îi revin, potrivit Legii;
- d) sesizările primite de la lichidator cu privire la modificările semnificative intervenite în situația patrimonială a debitorului;
- e) raportul de evaluare întocmit de lichidator, potrivit art. 74 lit. e) din Lege;
- f) decizia emisă de comisia de insolvență la expirarea termenelor prevăzute de art. 72 alin. (2)—(4) din Lege, prin care se constată cota de acoperire a creanțelor și se evaluează modul în care debitorul și-a respectat obligațiile prevăzute de Lege după închiderea procedurii;
- g) documentele referitoare la înlocuirea, după caz, a lichidatorului, pentru motive temeinice;
- h) toate informările primite de la debitor în cursul perioadei postprocedură judiciare de insolvență prin lichidare de active;
- i) hotărârea judecătorească definitivă de eliberare de datorii sau, după caz, prin care s-a respins cererea de eliberare de datorii;
- j) orice alte documente comunicate de debitor sau de lichidator în perioada de supraveghere postprocedură judiciară de insolvență prin lichidare de active.

Art. 37. — Debitorul comunică comisiei de insolvență la nivel teritorial hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat cererea de eliberare de datorii.

Art. 38. — Debitorul furnizează comisiei de insolvență la nivel teritorial informațiile prevăzute la art. 72 alin. (6) lit. b), c) și e) din Lege în următoarele situații:

- a) când lichidatorul nu își poate îndeplini atribuțiile din motive obiective;
- b) la solicitarea comisiei de insolvență la nivel teritorial.

CAPITOLUL IV

Remunerația evaluatorilor, administratorilor și a lichidatorilor

Art. 39. — (1) Onorariul administratorului procedurii se stabilește de comisia de insolvență la nivel teritorial și va consta într-o sumă fixă, în quantum cuprins între 100 lei și 500 lei, TVA inclus, care se va achita lunar. Onorariul lunar se stabilește în funcție de complexitatea situației financiare a debitorului, a structurii patrimoniului acestuia și a activității care urmează a fi desfășurată de administrator.

(2) Onorariul lichidatorului pentru procedura insolvenței persoanelor fizice se stabilește de instanță și va consta într-o sumă fixă, în quantum cuprins între 100 lei și 500 lei, TVA inclus, care se va achita lunar. Onorariul lunar se stabilește în funcție de complexitatea situației financiare a debitorului, a structurii

patrimoniului acestuia și a activității care urmează a fi desfășurată de lichidator.

Art. 40. — (1) În cazul înlocuirii administratorului procedurii sau, după caz, a lichidatorului pentru procedura insolvenței persoanelor fizice, onorariul stabilit inițial va putea fi menținut sau modificat, ținând cont de complexitatea etapelor procedurale care au mai rămas de parcurs.

(2) Administratorii procedurii sau, după caz, lichidatorii pentru procedura insolvenței persoanelor fizice care, din motive care le sunt imputabile, au fost înlocuiți pe parcursul procedurii pentru prejudiciile cauzate debitorului sau creditorilor ca urmare a neîndeplinirii sau îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor lor pot fi sancționați de către corpurile profesionale conform normelor proprii.

Art. 41. — Costurile aferente onorariilor administratorilor și lichidatorilor pentru procedura insolvenței se suportă de la bugetul de stat, din bugetul Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, prin bugetul Ministerului Economiei.

CAPITOLUL V

Publicitatea prin Buletinul procedurilor de insolvență — secțiunea „Debitori persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”

Art. 42. — (1) Secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență se constituie în conformitate cu prevederile art. 92 alin. (5) din Lege, în scopul asigurării publicității, în sistem electronic, cu respectarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal, a următoarelor tipuri de acte de procedură:

- a) decizii ale comisiei de insolvență;
- b) hotărâri ale instanței de judecată;
- c) acte emise de administratorul procedurii sau, după caz, de lichidatorul pentru procedura insolvenței persoanelor fizice;
- d) orice alte acte de procedură prevăzute de lege sau a căror publicare este dispusă de organele procedurii, în condițiile Legii.

(2) Secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență este structurată pe județe și pe debitori supuși procedurii de insolvență.

(3) Secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență se publică la nivel național de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, denumit în continuare ONRC, prin direcția de specialitate, în sistem electronic. La nivelul oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale funcționează structuri de specialitate, subordonate direcției de specialitate de la nivelul ONRC. Atribuțiile direcției de specialitate din cadrul ONRC și a structurilor de specialitate din cadrul oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale se reglementează prin Regulamentul de organizare și funcționare a ONRC, aprobat prin ordin al ministrului justiției.

Art. 43. — (1) Actele de procedură care urmează să fie publicate în secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență se transmit de către organele care aplică procedura de insolvență, în formatul-cadru aprobat prin ordin al ministrului justiției, în condițiile art. II din Legea nr. 149/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, precum și a altor acte normative cu incidență asupra acestei proceduri, cu modificările ulterioare. Transmiterea actelor de procedură și a documentelor care le însoțesc se face pe cale electronică.

(2) Dovada îndeplinirii procedurii de publicare se emite de ONRC.

(3) ONRC nu răspunde pentru corectitudinea conținutului documentului publicat în Buletinului procedurilor de insolvență în măsura în care acesta este conform documentului transmis spre publicare.

(4) În vederea asigurării publicării actelor de procedură și a comunicării dovezilor de publicare, personalul din cadrul Direcției Buletinului procedurilor de insolvență, care asigură publicarea secțiunii „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”, colaborează cu comisiile de insolvență, instanțele judecătorești, administratorii procedurii, lichidatorii pentru procedura insolvenței persoanelor fizice și corpurile profesionale din care aceștia fac parte.

(5) Personalul Buletinului procedurilor de insolvență urmează cursuri de formare și perfecționare profesională în vederea publicării secțiunii „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”.

Art. 44. — (1) Actele de procedură emise de administratorul procedurii și lichidatorul pentru procedura insolvenței persoanelor fizice, supuse obligației de publicare în secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”, din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență, se publică la cererea acestora.

(2) Actele de procedură emise de comisia de insolvență și instanțele judecătorești, supuse publicării în secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”, din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență, se publică pe baza borderourilor de predare-primire.

(3) Actele de procedură se transmit într-o singură versiune care conține și date cu caracter personal, dacă este cazul.

(4) Buletinul procedurilor de insolvență se publică într-o singură versiune, care conține și datele cu caracter personal, fiecare număr al publicației urmând să conțină câte un act de procedură pentru fiecare debitor, cu excepția situației când pentru un debitor se solicită publicarea a două sau mai multe acte de procedură în același timp, caz în care acestea se vor publica în același număr.

(5) Publicarea actelor de procedură se realizează cu titlu gratuit.

(6) Secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” este numerotată începând cu numărul 1, pentru fiecare an, și se arhivează de ONRC pe ani, luni și numere.

Art. 45. — (1) Secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” a Buletinului procedurilor de insolvență se publică în sistem electronic și este disponibilă printr-un serviciu on-line pe pagina de internet a Buletinului procedurilor de insolvență.

(2) Accesul la Buletinul procedurilor de insolvență, secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”, se asigură pentru debitor, creditor, administratorii procedurii și lichidatorii pentru procedura insolvenței persoanelor fizice cu titlu gratuit, pe fiecare dosar de insolvență în care dețin una dintre aceste calități, iar, pentru comisiile de insolvență și instanțele judecătorești care au calitatea de organ al procedurii, accesul se asigură, cu titlu gratuit, la toate dosarele de insolvență.

(3) Persoanele interesate care nu au una din calitățile menționate la alin. (1) au acces, la cerere, justificând interesul solicitării, la informații din secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” a Buletinului procedurilor de insolvență, copii ale acestuia și copii de pe actele de procedură publicate, cu respectarea legislației

în domeniul protecției datelor cu caracter personal. Tarifele de furnizare a informațiilor din secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” a Buletinului procedurilor de insolvență se stabilesc prin ordin al ministrului justiției la propunerea ONRC, în condițiile legii. Acestea se pot actualiza anual în funcție de indicii inflației.

(4) La cererea instanțelor judecătorești, altele decât cele care au calitatea de organ al procedurii și care au acces la Buletinul procedurilor de insolvență în condițiile alin. (2), a organelor de cercetare și urmărire penală, a altor instituții și autorități publice interesate și a notarilor publici, furnizarea de informații din secțiunea „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” a Buletinului procedurilor de insolvență, copii ale acestuia și copii de pe actele de procedură publicate se realizează cu titlu gratuit, cu respectarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal. Modalitățile și instrumentele necesare pentru primirea solicitărilor și transmiterea informațiilor, inclusiv în sistem electronic și prin furnizarea unor date suplimentare necesare identificării unui debitor, se pot stabili prin protocoale de colaborare încheiate între ONRC — Buletinul procedurilor de insolvență și entitățile în cauză.

(5) Pe pagina de internet a Buletinului procedurilor de insolvență este disponibil un serviciu on-line, prin care se publică informația privind numele și prenumele persoanelor fizice, care nu exploatează o întreprindere în sensul art. 3 din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, față de care s-a deschis o procedură de insolvență, precum și localitatea și județul în care își au stabilite domiciliul/reședința. Persoanelor care justifică un interes și dispun de informații privitoare la debitor de natura datei și locul nașterii/CNP/alte informații relevante li se pot furniza, cu titlu gratuit, la cerere, următoarele informații despre persoanele fizice față de care s-a deschis o procedură de insolvență: forma procedurii de insolvență, numărul dosarului de insolvență, comisia de insolvență, instanța judecătorească, numele/denumirea administratorului procedurii/lichidatorului pentru procedura insolvenței persoanelor fizice, sediul administratorului procedurii/lichidatorului pentru procedura insolvenței persoanelor fizice, numărul BPI în care sunt publicate acte de procedură, numărul și data hotărârii privind deschiderea procedurii, denumirea, numărul de înregistrare și data actelor de procedură publicate, numărul și data hotărârii privind închiderea procedurii, mențiuni de supraveghere post-procedură de insolvență.

Art. 46. — Formatul-cadru al secțiunii „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi”, conținutul-cadru al actelor care se publică în aceasta și al dovezii privind îndeplinirea procedurii de publicare se stabilesc prin ordin al ministrului justiției, la propunerea ONRC, în termen de 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentelor norme metodologice.

Art. 47. — (1) Resursele necesare publicării secțiunii „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență se asigură de la bugetul de stat, din bugetul ONRC, prin bugetul Ministerului Justiției.

(2) Pentru asigurarea publicării secțiunii „Debitori — persoane fizice cu obligații ce nu decurg din exploatarea unei întreprinderi” din cadrul Buletinului procedurilor de insolvență, ONRC pune la dispoziție spațiile necesare desfășurării acestei activități, dotările și serviciile aferente, tehnica de calcul, sistemul informatic specializat și serviciile de interconectare, echipamentele hardware, software și de comunicații.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 146/2011 privind aprobarea condițiilor contractuale speciale ale contractelor pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și ale contractelor pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii rutiere de transport de interes național, finanțate din fonduri publice

În temeiul art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.405/2010 privind aprobarea utilizării unor condiții contractuale ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport de interes național, finanțate din fonduri publice, și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 146/2011 privind aprobarea condițiilor contractuale speciale ale contractelor pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și ale contractelor pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul

infrastructurii rutiere de transport de interes național, finanțate din fonduri publice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 și 188 bis din 17 martie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Alexandru-Răzvan Cuc

București, 30 mai 2017.
Nr. 600.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

